

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Germanor

Amb tu,
som una gran
família

DIA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA
Jornada de Germanor - 11 de novembre de 2018

COL-LABORA AMB
LA TEVA PARRÒQUIA

pertants
Programa per al Benestar Econòmic de l'Església
www.pertants.es

Aquest mes d'octubre passat vaig participar en l'Encontre del Grup Europeu de Curssets de Cristiandat a Kremsmünster (Àustria). Vaig tenir ocasió de compartir uns dies de treball amb dirigents de diversos països: Espanya, Alemanya, Itàlia, Ucraïna, Àustria, Portugal, Irlanda, Holanda, Txèquia, Croàcia, etc. Formàvem un mosaic humà i eclesial prou interessant per la seva varietat i complementarietat. Vaig poder constatar la vitalitat de l'Església en els països de l'Europa de l'Est, on els joves viuen la fe amb gran naturalitat enmig dels seus ambients. Vaig experimentar el goig de sentir-me part d'aquesta gran família, estesa per tants llocs, amb persones i realitats tan diverses, però unides per una mateixa fe i que viuen el mateix mandat missioner de Jesús, que ressona ara i aquí, i que procurem portar a la pràctica com a Església diocesana.

Un any més celebrem la Jornada de Germanor, recordant que l'Església és una gran família i que tots tenim una missió per a acomplir al servei de la comunitat

eclesial i del món. Ara bé, en el moment present, ¿com dur a terme aquesta missió, què podem fer, què podem dir? ¿No fora millor estar callats i predicar amb l'exemple? Penso que s'ha de predicar amb l'exemple eficaç i la paraula oportuna, distingint els temps i els llocs, però tenint presents alguns elements que perduren i apunten a allò que és essencial. Per exemple, com més individualista es torni la societat, com més atrapada estigui pel consumisme o per les xarxes socials, hi haurà més necessitat que anunciem el sentit de la transcendència, és a dir, que l'home és capaç de viure l'encontre amb Déu i amb els altres.

Hem d'ensenyar a viure la relació amb Déu, a pregar, a recordar la veritat més profunda de l'ésser humà: que Déu l'ha creat i el manté en l'existència. És aquest el primer do rebut, des del primer moment l'home està cridat a la unió amb Déu, al diàleg amb Déu. Sense aquest diàleg que és la pregària, difícilment podem arribar a descobrir la veritat sobre nosaltres mateixos. Només trobem la identitat profunda

des de l'encontre amb Déu. Només arribarem a la realització plena des de la vivència d'aquesta comunió de vida amb Ell. Per això és molt important que ajudem a viure una espiritualitat que integri tota la realitat humana des de la fe: la família i el treball, la formació i el compromís, el temps lliure i la diversió.

D'altra banda, en aquest moment històric de canvis ràpids i profunds i d'un relativisme creixent, hem de respondre a un desafiament cultural continuat i això requereix una sòlida formació. Forma part de la missió de l'Església transmetre principis i valors als infants i als joves per a ajudar cada persona a créixer i a madurar, i també per a col·laborar en la construcció del bé comú; cal preparar les persones i la societat amb els valors ètics que propicien la construcció d'una societat més fraternal i solidària. És necessari preparar les persones perquè siguin competents en els seus àmbits professionals i també perquè arribin a una síntesi entre fe, cultura i vida.

Com a comunitat eclesial també hem de ser especialment sensibles davant el sofriment humà, davant el germà que truca a la nostra porta, davant qualsevol persona que sigui tractada injustament. Aquesta acció caritativa i social no és una simple organització d'ajuda a la persona necessitada. Es tracta de compartir l'experiència de l'amor de Déu que és capaç de generar una nova relació amb els altres. És per això que estimar, compadir-se, ajudar els germans necessitats forma part de l'essència de l'Església, de la seva naturalesa més pregona.

Un any més, aquesta Jornada de l'Església diocesana ens ajuda a compartir tot aquest treball immens, a sentir-nos formant-ne part, a col·laborar per al seu manteniment i la seva potenciació.

ENTREVISTA

Estimar
concretament

LLUM DELÀS

La Fundació de l'Esperança (www.fundacioesperanca.org) va néixer el 2013 per acollir persones en situació de pobresa i exclusió i mirar de redreçar vides oferint oportunitats. Al capdavant hi ha «treballadors professionalment preparats i voluntaris que hi ajuden; l'Obra Social La Caixa, que vol revertir pobreses i tornar als orígens del seu compromís fundacional; i una societat conscienciada amb qui treballem i mútuament ens donem suport», apunta la seva directora, la religiosa del Sagrat Cor Llum Delàs.

A qui doneu servei?

A qui s'acosta a la nostra porta, sempre oberta. Oferim l'escolta, que comprèn, que endevina les necessitats. Una escolta feta de respecte i d'acollida, que crea vincle per tal de poder acompanyar processos de rehabilitació. Que també escolta la realitat del nostre carer, de la crisi material i humana que envolta la societat; una crisi que deixa moltes persones a la vora del camí.

Com ajudeu aquestes persones a aixecar-se?

És un procés lent, perquè retornar la dignitat a la persona humiliada, capacitar per poder caminar —amb o sense croses—, esperar petites respostes que facilitin l'autonomia és sempre un procés de llarg recorregut. El pobre ho és de béns materials, de recursos, de relacions constructives, de l'estimació gratuïta que tots necessitem per viure feliços. Cadascú que ve apunta maneres per poder-se'n sortir.

Com els transmeteu el missatge de Jesucrist?

Els cristians tenim un missatge per oferir tan fàcil... Només val l'amor. No som mestres —només hi ha un Mestre. No som rics i ells pobres; som germans que ens ajudem a viure amb dignitat. Avui jo, demà tu. Hi ha dificultats que es poden convertir en oportunitats. El com ho fem canvia les situacions de pobresa; no el que donem. Cal aplegar voluntats d'ajuda i no ser protagonistes d'aquesta ajuda.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Un nou pas de Jesús
per la vida

Sobrepassats els vuitanta anys amb escreix i amb el cap una mica enterbolit, una caiguda ha afectat el fèmur i l'ha portat a l'hospital. La intervenció quirúrgica practicada i el posterior postoperatori fan albirar esperances d'una recuperació suficient, d'acord amb l'edat i la situació prèvia. Ara ja és en una habitació de planta, integrant tot el que ha viscut, d'acord amb les seves possibilitats d'assumir la realitat. La família, assabentada que era possible, ha demanat que li portin la comunió cada dia. A l'hora de rebre l'eucaristia, malgrat el seu desconcert mental, recupera una certa lucidesa i consciència i resa el pàrroco amb devoció i viu aquell moment amb pau i profunditat, reconfortada. «Qui menja la meua carn i beu la meua sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia» (Jn 6,54).

La gravetat de la situació va aconsellar a la família que, dies abans de la intervenció, rebés també la unció dels malalts. «Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per

ell. Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi pogut cometre» (Jm 15,14-15). Els membres de la família vetllen per la salut d'aquesta senyora, arribada l'hora de la vellesa i la malaltia. Li faciliten i l'acompanyen a rebre la unció dels malalts, el perdó redemptor de Déu, l'eucaristia que ha estat aliment en el seu camí per la vida. Confien en el restabliment de la seva salut, si Déu així ho vol; però, atesa l'edat, resten oberts a acceptar la voluntat del Senyor, el retorn a l'origen, quan sigui l'hora, en nom de Déu i cap a Déu. Venim de l'Amor, anem cap a l'Amor i, tots els anys de la nostra vida, hem de fer camí estimant.

Tots els creients hauríem d'estar oberts i tenir consciència del possible traspàs per malaltia o vellesa de les persones estimades i facilitar que, arribat el moment, rebim els sagraments que els han de fer Jesús proper i els han de donar el reconfort, el coratge i la pau en els sofriments per la malaltia o l'edat. És el moment d'afavorir que Jesús passi de nou per la vida.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Acoger el don de
la beatificación
de 16 mártires

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Ayer, 10 de noviembre, en la Sagrada Familia, el Señor nos concedió la gracia de celebrar la beatificación de 16 mártires que vivieron y murieron entre nosotros. Conducidos por la fe y la esperanza, vivieron el amor a Dios y a los hermanos hasta las últimas consecuencias.

Con esta beatificación y después con la canonización, cuando se corone su recorrido con un milagro, se reconoce y proclama oficialmente que las circunstancias de su muerte les permiten ser reconocidos como mártires.

Son un don para nuestra Iglesia local y para las congregaciones religiosas de las que son miembros egregios: San Pedro ad Víncula, las Hermanas Capuchinas de la Madre del Divino Pastor y las

Hermanas Franciscanas de los Sagrados Corazones.

Con la beatificación, la Iglesia permite que podamos dar culto a los nuevos beatos en nuestra Iglesia particular y en sus respectivas familias religiosas. Nos son propuestos como modelos e intercesores.

A nosotros se nos pide, como nos recuerda repetidamente el Papa, que sigamos «la llamada a la santidad, que es la llamada normal, es la llamada a vivir como cristianos», a romper con «los esquemas mundanos que nos tienen prisioneros en un aparente bienestar» (Homilía, 29 de mayo de 2018).

Que la Reina de los mártires nos ayude a acoger el don de la beatificación de estos mártires en nuestro caminar hacia el encuentro con Jesucristo.

Lectures
de la missa
diària
i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians. Sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI). Sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. ■ Dimecres [Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dijous [Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes. Sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Divendres [2Jn 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta. Sant Edmon, bisbe. Sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Dissabte [3Jn 5-8 / Sl 111 / Lc 18,1-8]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts. Sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans màrtirs a Còrdova (303).

18. ■ † Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) (□ Barcelona) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32]. Dedicació de la Catedral. Sant Romà, màrtir; sant Aureli, màrtir; santa Rosa Filipina, primera missionera del Sagrat Cor.

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure». Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa». Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam».

Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país». Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgirà els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofèrir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

✠ Evangeli segons sant Marc

(Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filacteries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament».

Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molt rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia».

Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, se alzó el profeta Elías y fue a Sarepta. Traspasaba la puerta de la ciudad en el momento en el que una mujer viuda recogía por allí leña. Elías la llamó y le dijo: «Tráeme un poco de agua en el jarro, por favor, y beberé». Cuando ella fue a traérsela, él volvió a gritarle: «Tráeme, por favor, en tu mano un trozo de pan». Ella respondió: «Vive el Señor, tu Dios, que no me queda pan cocido; sólo un puñado de harina en la orza y un poco de aceite en la alcuza. Estoy recogiendo un par de palos, entraré y prepararé el pan para mí y mi hijo, lo comeremos y luego moriremos». Pero Elías le dijo: «No temas. Entra y haz como has dicho, pero antes prepárame con la harina una pequeña torta y tráemela. Para ti y para tu hijo la harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará hasta el día en que el Señor conceda lluvias sobre la tierra"». Ella se fue y obró según la palabra de Elías, y comieron él, ella y su familia. Por mucho tiempo la orza de harina no se vació ni la alcuza de aceite se agotó, según la palabra que había pronunciado el Señor por boca de Elías.

Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 9,24-28)

Cristo entró no en un santuario construido por hombres, imagen del auténtico, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena. Si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde la fundación del mundo. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de los tiempos, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez; y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ofreció una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, para salvar a los que lo esperan.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, Jesús, instruyendo al gentío, les decía: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en las plazas, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas y aparentan hacer largas oraciones. Esos recibirán una condenación más rigurosa».

Estando Jesús sentado enfrente del tesoro del templo, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban mucho; se acercó una viuda pobre y echó dos monedillas, es decir, un cuadrante. Llamando a los discípulos, les dijo: «En verdad os digo que esa viuda pobre ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir».

Dos homes i dues vídues

P. JAUME SIDERA, claretià

Avui tenim al davant dos homes ben diferents i dues dones vídues, models extraordinaris d'humanitat i religiositat.

Elies viu al servei de Déu i gairebé paga amb la pell la seva lleialtat a Déu i al poble. Fugitiu i mort de set i de gana, demana a una vídua un rajolí d'aigua i un bocí de pa. La dona només té un fill i un futur ben negre: «Amb uns branquillons faré foc i coure un panet... i després ens morirem de fam». Però pensa que Elies encara és més pobre que ella. I es produeix el miracle: no li mancarà ni pa ni oli mentre duri la crisi duríssima que estan passant.

Hi ha un altre home. Un savi. Se sap la llei de pe a pa. Ho sap i se n'aprofita. Sap quedar bé: vestit llampant, filacteris ben llargs, el primer lloc a la sinagoga i en els banquetes. Té un ego molt inflat. La gent se'n refia. I tanmateix ell, tan piadós i tan digne, abusa de la bona fe de la vídua que li ha confiat l'administració dels seus interessos. Li espera un judici severíssim. Davant Déu és una gran patum d'aparença gloriosa per defora i totalment buida de dins...

Ja hem vist la vídua de Sarepta. La d'avui s'atansa a la caixeta de les almoines i hi diposita discretament dues monedes de les més petites. Mentrestant els rics hi dipositen sorollosament un grapat d'euros perquè tot hom s'adoni de la seva generositat. Jesús observa aquella bona vídua en qui ningú no repara. És la més generosa i la que més ha contribuït al culte del Temple. No té res més. Amb aquells centimets, expressa el seu bon cor. Déu no vol coses, ens vol a nosaltres mateixos.

Un bon consol i una bona lliçó per a tots nosaltres. Mirem de servir el Senyor i els germans. No ens en servísim pas per fer-nos veure o tranquil·litzar la nostra consciència. Que tot allò que fem o donem, poc o molt, sigui expressió de l'amor que tenim a Déu i als germans.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 10, a les 11 h. Participa en la beatificació de 16 màrtirs a la Sagrada Família de Barcelona.

Aquest diumenge 11, a les 11 h. Missa de la festa patronal a la parròquia de Sant Martí de Sant Celoni.

Dijous 15, a les 11 h. Col·legi de Consultors.

Divendres 16, a les 20.30 h. Escola de Pregària per a Joves a la parròquia de Sant Pere d'Octavià (Sant Cugat del Vallès).

Dissabte 17, a les 10 h. Consell Pastoral Diocesà.

Diumenge 18, a les 12.45 h. Missa al Recinte Firal de Sabadell amb motiu del Dia Mundial de la Pobresa i el 5è Aniversari de Càritas Diocesana.

Notícies

Celebració de la Solemnitat de la Mare de Déu de la Salut. El divendres 19 d'octubre es va celebrar la Solemnitat de la Mare de Déu de la Salut. Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va presidir la ce-

lebració de l'Eucaristia a les 20 h a la Catedral. A les 12 del migdia se celebrà la Missa en el santuari diocesà, presidida per Mn. Josep M. Cot, Arxiprest de Sabadell Centre Sud.

Primera Escola de Pregària per a Joves a Terrassa. El divendres 19 d'octubre, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí la primera Escola de Pregària per a Joves d'aquest curs a la Catedral. Van participar-hi més de 400 joves. Es va fer *lectio divina* del passatge de l'Evange-

li segons sant Joan sobre la crida dels primers deixebles.

Celebració de Sant Galderic. El dissabte 20 d'octubre se celebrà a la parròquia de Sant Josep de Terrassa la festa de Sant Galderic, patró de la pagesia. Presidí la Missa Mn. Fidel Catalán, Vicari episcopal.

Mons. Saiz Meneses en la trobada del Grup Europeu de Curssets de Cristian-

dat. Entre els dies 19 i 21 d'octubre, Mons. Saiz Meneses participà en la trobada del Grup Europeu del Moviment Curssets de Cristiandat a Kremsmünster, Àustria, juntament amb els membres dels Secretariats Nacionals dels països on és present el moviment.

Agenda

Jornada Mundial del Pobre. Diumenge 18 de novembre al Recinte Firal de Sabadell. A les 12 h, acollida; a les 12.45 h, Eucaristia; a les 14.30 h, dinar; a les 16-17 h, comiat festiu. Organitzada per Càritas Diocesana de Terrassa en el 5è Aniversari de la seva creació diocesana.

Cinema espiritual. Dilluns 19 de novembre, a les 20 h, *La tortuga verme-lla*. Dilluns 26 de novembre, a les 20 h, *Déu meu, ¿però què t'hem fet?* Lloc: Cinema Catalunya (Terrassa).

Taller monàstic a Montserrat. Per a donar a conèixer la vida monàstica als joves de 18 a 35 anys. Els dies 8 i 9 de desembre. Grup reduït. Info: P. Hostatger, tel. 938 777 765 - e-mail: vocacions@abadiamontserrat.net - *facebook* del Noviciat: *Montserrat projecte de vida*.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Germanor

El pasado mes de octubre participé en el Encuentro del Grupo Europeo de Cursillos de Cristiandad en Kremsmünster (Austria). Allí tuve ocasión de compartir unos días de trabajo con dirigentes de diferentes países: España, Alemania, Italia, Ucrania, Austria, Portugal, Irlanda, Holanda, Chequia, Croacia, etc. Componíamos un mosaico humano y eclesial interesante en su variedad y complementariedad. Pude constatar la vitalidad de la Iglesia en los países de Europa del Este, donde los jóvenes viven su fe con gran naturalidad en medio de sus ambientes. Me alegré de sentirme parte de esta gran familia, extendida por tantos lugares, con personas y realidades tan diversas, pero unidas por una misma fe y que reciben el mismo mandato misionero de Jesús, que resuena aquí y ahora, y que procuramos realizar como Iglesia diocesana.

Un año más celebramos la Jornada de *Germanor*, recordando que la Igle-

sia es una gran familia y que todos tenemos una misión que cumplir al servicio de la comunidad eclesial y del mundo. Ahora bien, tal como está la situación, ¿cómo llevar a cabo esta misión, qué podemos hacer, qué podemos decir? ¿No será mejor estar callados y predicar con el ejemplo? Pues yo diría que hay que predicar con el ejemplo eficaz y la palabra oportuna, distinguiendo tiempos y lugares, pero teniendo presentes algunos elementos que perduran y apuntan a lo esencial. Por ejemplo, cuanto más individualista se vuelva la sociedad, cuanto más atrapada esté por el consumismo o por las redes sociales, más necesidad habrá de que anunciemos el sentido de la transcendencia, es decir, que el hombre es capaz de vivir el encuentro con Dios y con los demás.

Tenemos que enseñar a vivir la relación con Dios, a rezar y a recordar la verdad más profunda del ser humano: que Dios nos ha creado y que nos

mantiene en la existencia. Se trata del primer don recibido, ya que desde el primer momento el hombre ha sido llamado a la unión con Dios y al diálogo con Él. Sin este diálogo, sin la oración, no se puede llegar a conocer la verdad sobre nosotros mismos. En el encuentro con Dios descubrimos nuestra verdadera identidad. Sólo podemos llegar a nuestra realización completa desde la experiencia de la comunión de vida con Él. Es pues necesario ayudar a vivir una espiritualidad que integre la realidad humana desde la fe: la familia y el trabajo, la formación y el compromiso, el tiempo libre y la diversión.

En esta época de tantos cambios rápidos y profundos y sembrada de un relativismo creciente, tenemos que responder a los desafíos culturales continuados con una sólida formación. Forma parte de la misión de la Iglesia transmitir principios y valores a los niños y a los jóvenes para ayudar a cada persona a crecer y a madurar, y también para colaborar en la construcción del bien común; hay que impregnar los corazones de

las personas y la sociedad con los valores éticos que propicien la construcción de una sociedad más fraterna y solidaria. Hay que preparar a las personas para que sean competentes en sus ámbitos profesionales y también para que lleguen a una síntesis entre fe, cultura y vida.

Como comunidad eclesial hemos de ser también especialmente sensibles ante el sufrimiento humano, ante el hermano que llama a nuestra puerta, ante cualquier persona que sea tratada injustamente. Esta acción caritativa y social no es una simple organización de ayuda a la persona necesitada. Se trata de compartir la experiencia del amor de Dios que es capaz de generar una nueva relación con los demás. Es por eso que amar, compadecerse, ayudar a los hermanos necesitados forma parte de la esencia de la Iglesia, de su naturaleza más profunda.

Un año más, esta Jornada de la Iglesia diocesana nos ayuda a compartir todo este inmenso trabajo, a sentirnos que formamos parte de él, a colaborar para su mantenimiento y potenciación.